

LA MEVA ASCENSIÓ MÉS PERSEGUIDA. UNA AVENTURA DE MUNTANYA

No me'n vaig poder estar d'aturar-me per contemplar la grandiositat de les muntanyes que tenia al davant. Succeïa cada cop en el nostre viatge a Chamonix, quan després de creuar Megève, enfilàvem la carretera de baixada a Sant Gervais. L'agulla de Gôûter, la de Bionnassay i els Dômes de Miage presentaven cofoies els seus vessants nord al nouvingut, en senyal d'entre salutació i desafiament. Un any més, ens retrobàvem amb la tradició de passar una setmana amb el Jordi per fer alpinisme als Alps.

Vam arribar a mitja tarda, amb sol i un cel mig cobert de núvols que ens ocultaven la part alta del massís, però que no feien témer mal temps. Un cop ens vam instal·lar al càmping de l'Ile des Barrats, seguint un guió no escrit, vam anar caminant fins al centre a reviuere llocs coneguts i, com no, a consultar el butlletí meteorològic del plafó existent a l'exterior de la Maison de la Montagne, potser el fet més habitual entre els muntanyencs ja que sempre se li ha atorgat el mèrit de donar el pronòstic del temps més encertat del massís del Mont Blanc. És, de ben segur, el moment més expectant perquè segons què llegeixis, podràs planificar sortides per als dies següents. És el moment on se't fa present la sort o l'infortuni en la selecció, mesos abans, de la setmana de vacances que compromets amb el guia.

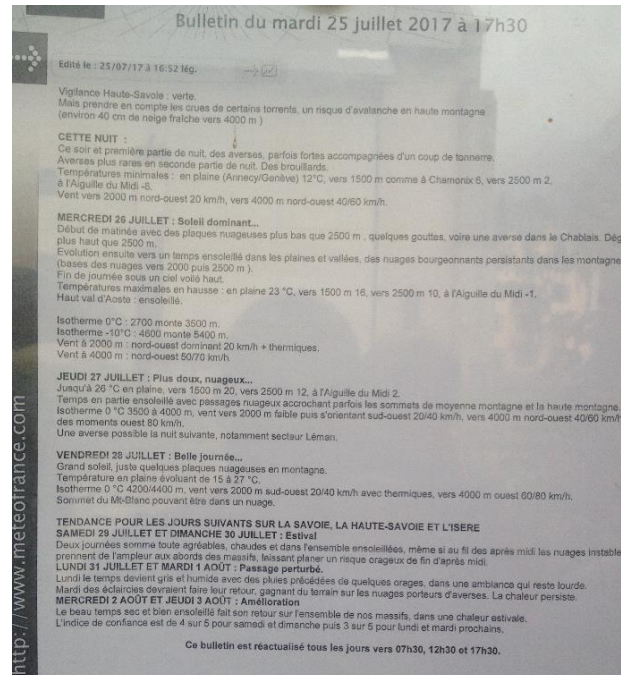
La primera impressió va ser demolidora. Em vaig quedar palplantat davant del plafó, incrèdul. M'ho vaig tornar a llegir, potser m'havia perdut algun detall rellevant. Però no, ho havia llegit bé, l'endemà dilluns tindriem mal temps, de fet molt mal temps: el pas d'un front ens portaria pluja intensa tot el dia amb neu a partir dels 2.500 metres. Dimarts es mantindria la inestabilitat i les pluges. La temperatura a la vall baixaria dels 10 graus i el pitjor: s'esperava acumulacions de neu d'entre 30 i 50 centímetres per sobre dels 3.500 metres.

Era un *dejà vu* d'altres anys.

El Jordi va arribar al càmping cap al tard. Venia de fer activitat a Suïssa i, tal com teníem acordat, va instal·lar la seva furgó al costat de la nostra caravana. Després de les salutacions i comentaris sobre l'activitat feta, la conversa es va centrar en el pronòstic del temps. Ell ja havia consultat diversos portals meteorològics que confirmaven el mal temps per als propers dos dies. Hauríem d'esperar a veure com quedava la muntanya per decidir la nostra activitat. Crec que va preferir no entrar massa en detalls per no fer més gran la meva depressió. Dilluns faríem vida al càmping tot confiant que la pluja s'aturés alguna estona, la suficient per anar a passejar per la ciutat i, com a mínim, consultar de nou la meteo.

Dilluns, la pluja no va donar treva i la muntanya va estar amagada darrera una capa de núvols grisos. Va ser un dia marcat per la humitat i la desil·lusió.

El pronòstic del butlletí de dimarts al matí donava peu a un cert optimisme. Un cop passat el front, el temps canviaria manifestament cap a bo i així es mantenia fins divendres. A més, la tendència per al cap de setmana no era dolenta. Semblava que disposaríem de cinc dies de bon temps amb l'única incertesa de l'efecte de la neu acumulada a cotes altes.

Butlletí del Centre Meteorològic dels Alps del Nord del 25 de juliol

Va ser el Jordi qui va plantejar la possibilitat de recuperar la idea de fer la Innominata.

El pla era simple, amb la confiança que el bon temps es mantindria fins diumenge, aprofitaríem ja el mateix dimecres per passar a Itàlia i pujar al refugi Monzino, una excursió de 3-4 hores que ja coneixíem d'altres cops. Hi aniríem sense presses, per la tarda. Allà ens hi estariem dijous, on podríem fer alguna activitat d'escalada poc exigent. Divendres pujaríem al bivac Eccles i dissabte faríem el Mont Blanc. Confiaua que en tractar-se del vessant sud, durant els tres dies el sol aniria fonent la neu recent de la part alta de la via i la deixaria en bones condicions.

Les noves expectatives em van canviar l'estat d'ànim. Me'n feia creus que les sensacions poguessin canviar tant en vint-i-quatre hores.

Aiguille du Midi en condicions "hivernals" al juliol

Des de bon matí de dimecres, els núvols suraven sobre els pendents de les muntanyes. El sol il·luminava la neu recent caiguda. Fins i tot els racons més verticals de la muntanya

presentaven un arrebossat de neu. Semblava com si l'hivern hagués fet acte de presència per unes hores. Aquella visió em va provocar una sensació de vertigen. En sentia aclaparat per la dimensió del repte al qual jo mateix m'obligava i on rebutjava la possibilitat de renunciar-hi. Vaig reconèixer que em dominava la famosa por escènica, la pressió de tants anys darrera d'aquella situació que per fi estava vivint.

El meu cos no compartia la meua excitació, no em trobava del tot bé, em sentia l'estómac remogut. Mai vaig destriar si era fruit de les salsitxes que vam menjar el dia abans o del meu estat d'ànim, però el cert és que anava molt lleuger de ventre i vaig témer si allò m'arribaria a impedir fer l'activitat. Amb tot, ni se'm va ocórrer esperar a recuperar-me. Ho aniria vigilant fins al dia de pujar al bivac. Mentre, em vaig prescriure fer bondat amb una dieta suau i fer el mínim per reservar totes les forces.

Després de dinar vam enfilar cap al túnel del Mont Blanc i la vall Veny.

El vessant italià del Mont Blanc presentava menys neu i la roca era més visible. La neu es manifestava potser de forma més continua a partir dels quatre mil metres però no era, ni de bon tros, la visió de la muntanya que hi havia a Chamonix.

Camí del Monzino que albirem dalt la carena (centre de la foto)

A dos quarts de dues, després de que la Roser ens fes la foto de sortida, vam deixar l'aparcament a la vora del riu Dora di Veny a uns 1.560 m. camí dels 2.560 del refugi Monzino, on arribaríem en poc més de tres hores.

El Monzino és un refugi acollidor. A l'interior la fusta té tot el protagonisme amb unes cambres dormitoris molt peculiars perquè tot i ser oberts tens sensació d'intimitat. Sempre he pensat que la seva impressionant ubicació és sensacional. Sobre l'estret llom que acaba a l'agulla de Châtelet, per damunt de la Vall Veny, entre les geleres de Brouillard i Fréney. Les vistes de l'agulla de Croux i sobretot de la vertical paret oest de l'agulla Negra de Peuterey – la Noire com li diuen tant italians com francesos. Et sents com en un niu d'àguiles. Seria molt més freqüentat si no fos perquè el seu accés no és fàcil i cal pujar per zones de via ferrata.

Durant aquells gairebé dos dies que vam ser al Monzino ens vam dedicar a gaudir amb l'únic objectiu de deixar passar el temps, esperar calmar els meus budells i que la neu anés minvant. Dijous vam escalar l'agulla Croux, des d'on vam poder veure l'estat de la paret que hauríem de pujar dos dies després. El temps es

mantenia bo malgrat que sovintejaven els núvols de mitja alçada que tapaven a estones la visió de la muntanya.

Des del pic Croux, en primer terme els pics Innominata i Eccles. (més baixos i per davant de la paret sud del Mont Blanc). En verd l'itinerari fins al Mont Blanc de Courmayeur

Divendres, després de llevar-nos vam esmorzar sense pressa. Volíem arribar al refugi a primera hora de la tarda. Al menjador érem pocs i ningú més havia comunicat la intenció de pujar a l'Eccles. Podria ser que estiguéssim sols, si no fos que ens trobéssim algú dels qui havien pujat la vigília o be hi anés directe des de la vall. Segons les diverses guies de muntanya, els mil tres-cents metres de desnivell que separen els dos refugis es fan en unes sis hores, tot depenent de l'estat de la gelera.

El refugi Monzino sobre el llom del Châtelet, al fons la vall Veny i darrere el Monte Berio Blanc 3.252 m. i la gelera del Rutor.

A quarts de vuit vam deixar el refugi i seguirem les fites que portaven, per la part central del gran llom pedregós, vers la morrena esquerra de la gelera de Brouillard. El temps era bo, el cel amb pocs núvols i no feia vent. Cap al sud la vista era oberta i nítida, hi destacava la visió de la gelera del Rutor.

D'anys enrere recordava que al mig de la gelera emergia una enorme muntanya de pedra. En canvi ara, a causa del seu retrocés, la gran pedra era gairebé al final de la llengua de gel.

Dalt de la morrena, just abans d'endinsar-nos a la conca glaciària, el Jordi m'esperava fent una cigarreta. A l'altre costat del gel, les parets del vessant est de l'imponent aresta de Brouillard queien a plom. Vam fer una mirada tractant d'intuir com trobaríem la gelera. Hauríem de passar el ronyó de pedra per comprovar-ho. Vam acostar-nos al llindar del front de gel per posar-nos els grampons i encordar-nos. A partir d'aquell punt ens endinsaríem

en un entorn compromès de gel vertical on ens trobaríem les dificultats.

Entrada a la gelera de Brouillard i el seu ronyó rocós.

Vam progressar pel costat esquerra de la gelera, prop de les parets que donen forma al pic de la Innominata. Les enormes esquerdes i parets de gel ens empenyien encara més a la nostra dreta, quasi a tocar de la roca. Més amunt semblava que la glacera s'estrenyia i apareixia un enorme mur de gel. Ja vàiem el teló de fons fet de la roca dels grans pilastres de granet vermell que hi ha a l'alçada del pic d'Eccles. L'ascens es va fer més vertical. La gelera feia grans ressalts i esquerdes de gel que vàiem inabordables. Ens va aparèixer una enorme rimaia que ens va obligar a passar a la roca. Feia estona que literalment estàvem fent escalada sobre gel. El Jordi assegurava la progressió posant cargols al glaç. A quarts de dotze havíem fet el més difícil i quedàvem a tocar del coll de Frêne y a 3.640 m.

Pic Eccles 4.041 m. amb la posició dels refugis-bivac i el pas de la rimaia.

Mentre el Jordi s'agafava el seu temps caragolant un cigarret, jo em mirava l'impressionant paret que teníem davant, sobretot cercant els refugis-bivac ubicats en el frontal triangular del pic d'Eccles. Els vaig trobar a la part esquerra. Dues minúscules figures de color gris que destacaven entre la roca i la neu. El Crippa, a menys alçada, quasi al tombar de la muntanya, i el Lampugnani, unes desenes de metres més amunt, potser més petit. Semblava que érem a prop, però era una sensació enganyosa.

Portàvem moltes hores sense aturades i sense menjar res. Del coll a la rimaia del pic d'Eccles hi havia una traça que pujava gairebé vertical a prop de l'aresta. Comparat amb el que havíem fet enmig

de la gelera, era molt neta i senzilla de seguir. Anava a cercar el pas de la rimaia en el seu punt més factible, lluny del pendent de gel gris. Per sobre, vàiem acostar-se una cordada que baixava entre les roques.

Fent via al bivac Eccles, per sobre del coll de Frêne y. Vista del pic Innominata i gelera de Brouillard. (Foto de Jordi Tosas)

Jo ja estava molt cansat i agraïa les pauses, per això quan el Jordi va posar la directa pendent amunt em va semblar que faria figa. Per sort per a mi, ens vam aturar per creuar la rimaia i, un cop passada, el camí sortejant els rocs em va ajudar a mantenir el ritme. Vam creuar en diagonal la part baixa d'aquell flanc triangular fins a trobar la cabana Crippa. El seu costat ocult semblava haver-se deformat per la caiguda d'una roca i la coberta de xapa metàl·lica tenia una esquerda a tot el llarg del sostre. En aquell mateix refugi havíem passat la nit en un intent el 2007. A tocar, un cable ens indicava el camí a seguir per trobar el refugi d'amunt.

Vaig agrair el moment en què vaig veure el Jordi assegut dins del refugi al llindar de la porta oberta mentre anava recuperant la meua corda. Em va animar al seu estil: "molt bé Felip, estàs fet tot un campeón!" Jo en canvi vaig pensar "encara no hem fet res!"

Ens hi havíem estat unes set hores.

El refugi era petit, una sola cambra d'uns quatre metres quadrats, pensat per allotjar amb "comoditat" un màxim de sis persones en sis lliteres abatibles, tres a cada banda. La superior de cada costat estava aixecada i deixava espai per moure's amb comoditat aprofitant les altres com a seient o espai per deixar el material.

La construcció es veia molt nova, tot l'exterior de xapa metàl·lica amb sostre de volta de canó. La porta era d'un sol full, en contrast amb les d'altres refugis-bivac que són partides. Per dins, parets i sostre eren folrats de fusta envernissada, no hi havia cap taula al centre, tan sols unes lleixes a tot el llarg de la part alta i a la paret enfrontada a l'entrada. Dues finestres rectangulars a banda i banda eren l'única entrada de llum exterior. Un petit armari al costat de la porta allotjava un equip de ràdio d'emergència.

Menjar era el més urgent però abans vam repartir-nos l'espai i posar-nos el més còmode possible. Aquell dinar va ser el millor remei per esvair el meu cansament i recuperar forces.

Allà ja hi havia estat altres vegades, però era a partir d'aquell punt on començava la part més difícil de la via que es mantenia amb pocs canvis gairebé fins al cim. Objectivament, fins aquell indret, tot i la seva ubicació, les condicions i dificultats de l'itinerari, l'únic mèrit havia estat aconseguir arribar-hi.

Recordo que tenia molt de fred, no me l'havia tret de sobre d'ençà que em vaig estirar al llit amb l'ànim de descansar i agafar el son, tot just després de sopar.

Mentre havia estat actiu fonent neu, preparant el menjar i amb el sopar calent, encara havia estat suportable, però des que el sol es va amagar la temperatura havia davallat ràpidament i la sensació era com estar dins d'una nevera. Havia posat l'alarma a les dues perquè vam plantejar-nos d'arribar al refugi de Goûter abans de les cinc de la tarda. M'havia ficat al llit vestit amb tot el que tenia i a més em vaig embolicar de cap a peus amb dues mantes, però tot i així tenia tremolors.

Exterior del nou (del 2011) refugi-bivac Giuseppe Lampugnani, altrament anomenat bivac Eccles, 3.860 m.

Dins d'aquella petita cambra la foscor era total, el silenci opressiu i la gelor t'abraçava. Tot era quietud, cap soroll, tan sols la respiració relaxada del Jordi. Ell hauria viscut cent situacions com aquella i per a mi, en canvi, era una experiència única.

Estàvem sols. De fet ho havíem estat tot el dia, des que havíem deixat el refugi Monzino després d'esmorzar. Vam arribar al bivac a quarts de dues remuntant la gelera de Brouillard, la qual, per cert, vaig trobar més càdica que mai.

Interior del refugi-bivac.

Dins d'aquell espai tan reduït vam estar ben amples, vam agrair no haver de compartir-lo amb més gent. De fet, el dia abans hi van dormir un grup de quatre espanyols. Ens havíem creuat amb dos d'ells quan baixaven i ens havien dit que els seus companys havien fet via cap al Mont Blanc.

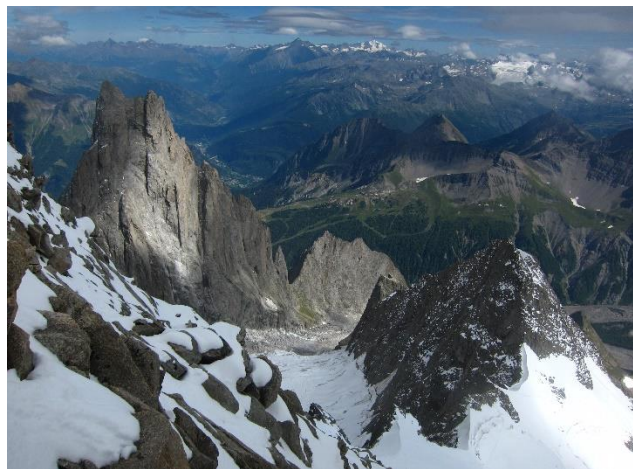
Hi havia rastres d'anteriors usuaris del refugi en forma de cartutxos de gas a mig consumir, alguna ampolla buida i restes de menjar ensobrat.

Així em trobava jo tot esperant l'endemà: intentant agafar el son, arraulit sobre el catre, maldant pel fred, amb la ment neguitosa i la sensació d'estar enmig d'una gran aventura.

Disposició de les lliteres. Hi ha lloc, molt ajustat, per a 6 persones. (Foto de Jordi Tosas)

Era la desena temporada en què demanava al Jordi d'anar a fer aquella via al Mont Blanc. De fet tan sols l'havíem arribat a intentar en quatre ocasions ja que en la seva majoria, o bé el mal temps o bé les condicions de la muntanya, ens van obligar a canviar els plans. En dues ocasions havíem acabat allí mateix, als bivacs Eccles. Els altres dues havíem desistit després de deixar el refugi Monzino.

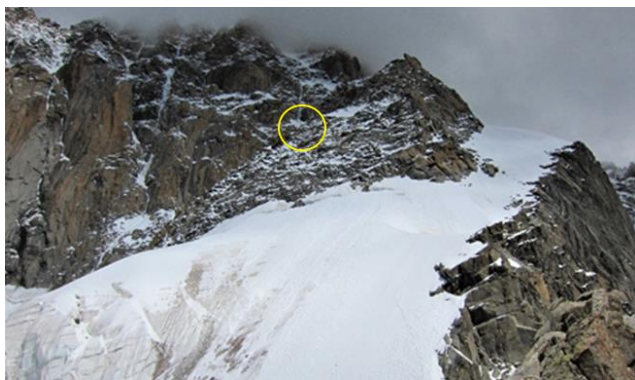
Des del refugi-bivac Lampugnani l'agulla Negra 3.773 m. (la Noire) (esquerra) i el pic Innominata 3.617 m. (dreta)

A aquelles alçades ja sabia com de complicat era fer cim pel vessant italià, però aquell cop em semblava que estàvem en millors condicions de fer el salt fins a l'altre costat. Em considerava amb prou experiència i no em neguitejava la por a un accident ni tampoc trobar mal temps ja que teníem una previsió molt fiable. El meu temor era el cansament, que em manquessin les forces o que m'agafessin rampes a les cames perquè un cop allà dalt, no pots anar enrere. Segons com, em trobaria en una situació força compromesa. Preferia no pensar-hi, però no podia deixar de fer-ho.

Part superior de la gelera i la paret per on creua la via, pilastres de Brouillard i pic d'Eccles.

Malgrat tot, potser era una por exagerada perquè em sentia en bona forma, però la dimensió d'aquella muntanya em feia dubtar si tindria prou nivell per superar l'examen a tot o res d'aquella via que tant se'm resistia.

Pic d'Eccles des del coll de Frêne. El cercle assenyala la ubicació del refugi-bivac Lampugnani.

L'alarma del Jordi va sonar instants abans que la meva. Sense pensar-ho dos cops, em vaig retirar les mantes de sobre i vaig obrir el llum del frontal. Em vaig estalviar de vestir-me.

Vaig encendre les restes d'un parell d'espelmes que hi havia a la tauleta i vaig començar a escalfar l'aigua que havia deixat preparada al pot el vespre abans. Vam aprofitar els envasos del *Bolinos* que ens havíem menjat per sopar per prendre el cafè amb llet, en els quals vam sucocar croissants de xocolata i galetes. Vam beure tant com vam poder per escalfar i hidratar el cos. No recordo si ho vam complementar amb alguna cosa més sòlida, suposo que sí, potser algun tros de pa amb embotit. Anàvem fent sense parlar gaire fins que va ser el moment de recollir-ho tot, fer la motxilla i preparar el material per a la marxa. Ens vam posar la jaqueta, l'arnés, el casc amb el frontal, els grampons i els guants. Observava com el Jordi feia llaçades a la corda per guardar-les dins de la motxilla, em va donar un cap perquè m'encordés mentre ell feia el mateix i un cop va comprovar que tot estava en condicions va sortir a l'exterior. Jo el vaig seguir. L'últim acte va ser tancar la porta del refugi. Ho vaig fer tot pensant que potser no hi tornaria mai més. Eren les tres tocades. "Alea jacta est" em vaig dir.

Vaig trigar una estona en habuitar-me al llum del frontal i a les ombres de les muntanyes de l'entorn. L'Agulla Negra quedava per

sota, a l'altre costat de la gelera de Frêne, intuïa més que no pas veia la seva forma que la feia més negra si cap. També l'aresta rissada d'agulles que la uneixen al massís, les Dames Anglaises, la punta Guillermina i l'Agulla Blanca. A la nostra vertical, el pic de la Innominata i el coll de Frêne quedaven potser més a prop a uns tres-cents metres per sota.

La corda estesa ens feia avançar a uns pocs metres l'un de l'altre. Jo el seguia amb el piolet a la mà. L'alè es condensava i m'entelava les ulleres. La nit era fosca, sense lluna, l'ambient fred i nítid. Des d'allí, al fons, es feien notar agrupacions de punts de llum dels pobles de la capçalera de la Vall d'Aosta i la ziga-zaga de l'autopista.

El Jordi va baixar uns quants metres del nivell del refugi, per anar a buscar un millor terreny cap a la canal que duia al coll d'Eccles, el nostre primer punt de pas i on trobaríem la paret de roca, l'inici de les dificultats. La neu dura estava en molt bones condicions i les puntes dels grampons la mossegaven donant seguretat. Els primers metres van ser per terreny fàcil fins a trobar la rimaia, després vam encarar més decididament el pendent amunt. Amb l'activitat vaig anar foragitant el fred i agafant calor. El Jordi caminava amb pas regular i la meva atenció consistia en seguir la seva traça i procurar que la corda no s'arrossegés sobre la neu i em quedés lluny dels grampons. No parlàvem, potser algun "com va tot Felip?" d'ell i un breu "bé" meu.

Accés al coll d'Eccles per la part superior de la gelera de Brouillard.

Amb la llum que feia el frontal no hi veia gaire més enllà d'on ell era. Aquells prop de dos-cents metres de canal no semblaven acabar mai. Al cap d'un hora i mitja vam assolir el coll i vam fer peu sobre l'aresta que separava els vessants de Brouillard i de Frêne. La paret era a tocar i vam guardar els piolets. El Jordi va deixar lliure més corda i es va apressar a escalar la roca amb els grampons. Jo m'estava immòbil assegurant-lo. Vaig veure que aquella primera trobada amb la roca li va ser fàcil, va pujar uns metres i quan va ser a lloc segur em va cridar que pugés. Trobar algun pitó em va donar confiança que anàvem sobre la via. Em va semblar que havia superat el punt de no retorn i el millor que podia fer era gaudir de l'escalada i no pensar-hi.

Aquell primer muret va donar pas a d'altres, drets però amb roca amb prou bona pressa per a mans i peus. Fèiem llargs de corda, jo m'estava assegurant-lo mentre ell escalava i un cop ell s'aturava en un lloc segur jo pujava. Vam arribar a un tram més vertical que s'intuïa bastant més difícil. No semblava que hi

haguessin massa bones preses. Encara era molt fosc, escalar a la llum del frontal i amb grampons no ajudava. El Jordi esbufegava i renegava. Des de sota, amb tot el cos en tensió d'observar-lo, veia com sortien espurnes pel fregament del ferro dels seus grampons contra la roca. Més amunt d'on ell era, hi havia una baga que penjava d'un pitó, a la llum del frontal la veia de color clar i semblava molt esfilagarsada. No donava cap confiança, però ell s'hi va agafar i li va aguantar. Quan va vèncer el pas i va ser dalt em va dir que pugés. Vaig pensar que, segurament, salvat aquell pas no trobaríem res més de tanta dificultat. Li vaig demanar que mantingués tibada la corda i vaig agafar-me amb mans i puntes dels grampons al bo i millor que vaig trobar. Mica en mica vaig progressar fins a la seva posició.

El coll de Peuterey 3.900 m amb les primeres llums del dia.

Seguíem recte amunt, la dificultat va minvar i la roca va anar deixant pas a terrenys on s'alternava amb neu dura. Anava clarejant i per la nostra dreta el cel rogent anunciava la sortida del sol. D'allà on era veia clarament el coll de Peuterey, a 3.900 m, on havia fet un bivac cinc anys abans. Vam creuar l'aresta de dreta a esquerra pel forat que formaven uns grans blocs de roca i vam sortir a les envistes de la gran canal central, potser el punt més perillós de tot el recorregut.

Amb l'arribada de les primeres llums em vaig fer una clara composició d'aquell escenari. El lloc tenia un gran ambient alpí, et feia sentir el buit. Érem a mig recorregut, en una gran paret de gel i roca, sobre un fons de glaceres i arestes d'agulles de granit que convergien a la muntanya, amb la vall Veny encara dins la nit tres mil metres per sota. Les condicions eren immillorables, la neu gelada, ideal per als nostres grampons.

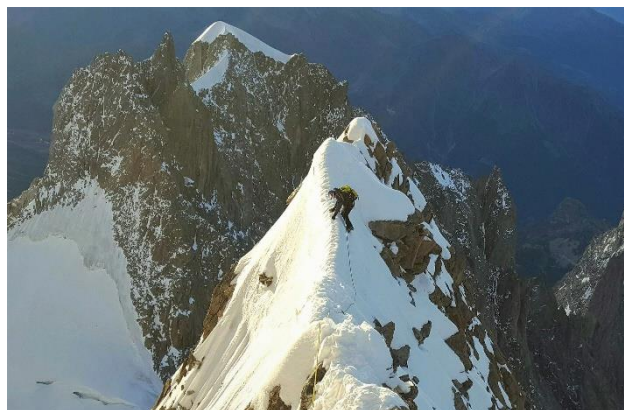

Tram central de la paret amb la gran canal.

El cel s'intuïa blau sense núvols i no feia gens de vent. No se sentien desprendiments de pedres ni de gel. A més, teníem per davant la traça oberta per la parella que havien fet aquell recorregut el dia anterior i la vèiem com creuava la gran conca central de la paret per una cornisa de neu.

Anàvem pel bon camí, però per arribar-hi primer hauríem de seguir un tram de cresta nevada, on destacava el fil d'una aresta de neu d'uns quaranta metres.

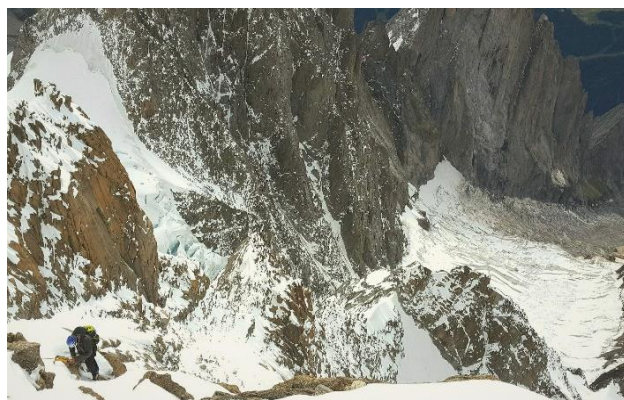
No era el primer cop que passàvem per arestes tan esmolades. Aquest cop la traça ja era oberta i semblava molt estable.

Sobre la aresta amb el coll de Peuterey i l'agulla Blanca al darrere. (Foto de Jordi Tosas)

Mentre assegurava al Jordi i veia com avançava pas a pas lateralment amb l'ajut dels dos piolets, contemplava la gran paret al seu darrere. Quin espectacle! Quan va ser a l'altre extrem, i va ser el meu torn, vaig intentar reproduir el que l'havia vist fer amb els cinc sentits posats en no trepitjar la corda i mantenir sempre tres punts fermes sobre la neu.

Just abans de creuar la canal central va desplegar tota la corda i vam anar tan ràpid com vam poder. Aturar-se en aquell indret era força perillós. A l'altre costat, l'itinerari era menys clar i remuntava per terreny mixt amb trams de neu i roca. Avançàvem els dos alhora. El Jordi, de tant en tant, posava un element d'assegurança en alguna fissura a la roca per assegurar la progressió.

Remuntant després de creuar la gran canal. Al fons la gelera de Frêne. (Foto de Jordi Tosas)

Així vam remuntar uns centenars de metres pel costat est de l'aresta de Brouillard, fins que vam superar les últimes roques i

vam trobar-nos amb una ampla camp de neu bastant dreta que anava a buscar el fil de l'aresta.

Arribant dalt l'aresta de Brouillard. Al fons la gelera homònima, l'aresta de Châtelet, on hi ha el refugi Monzino a 2.590 m i la vall Veny.

Portàvem moltes hores, havíem descansat molt poc, sobretot jo, gairebé sempre avançant plegats. Per escalar la roca encara em prenia el meu temps, però en arribar a la rampa de neu, el Jordi va agafar un ritme constant que em va anar buidant. No s'acabava mai. Assedegat, cansat i amb molt poques forces. El Jordi no s'aturava i jo m'adonava com les meves condicions físiques havien minvat. No tenia esma ni veu per cridar que s'aturés i vaig decidir fer pauses cada cinquanta passes per reposar forces. El Jordi tibava de la corda, però en aquell moment jo ja havia entrat en mode resistència. El pendent va anar reduint-se alhora que de mica en mica ens van embolcallar núvols que entraven per l'oest. El temps havia anat canviant sense adonar-nos. En ser dalt l'aresta ens va abraçar una boira poc densa i van apareixer crestes de roca de poca entitat que vam anar superant pel costat italià.

Poc després del migdia ja caminàvem dins una boira espessa. El terreny era ample i el pendent s'havia moderat. Tenia la sensació que de sobte s'havia acabat la meva sort. Per damunt dels 4.600 m., sense gaire visibilitat, sobre una aresta indefinida, sense traces i el pitjor: amb les forces molt justetes. No tenia clar si el Jordi sabia on era, els diàlegs eren escassíssims. Recordo haver vist a unes desenes de metres a la nostra esquerra el que semblava un peu dret metàl·lic amb petites banderes de colors tot recobert de gel. Li vaig preguntar on érem, però o no em va sentir o no tenia la resposta perquè no em va contestar. Jo no tenia clar per on caminava, semblava un llom ample i amb poc pendent, el seguia com un autòmat a la distància que donava la corda. En un cop que s'aturà m'hi vaig acostar. Va treure el mòbil de la butxaca, va obrir el navegador per orientar-se i, sense dir gairebé res, va seguir. Les condicions eren cada cop més adverses, la boira es mantenia molt espessa i, a més, va començar a caure una neu granissada molt fina.

Vaig perdre la noció del temps que va transcórrer, però conservo a la memòria la sorpresa que em va causar la inesperada exclamació del Jordi: "Ja hi som, som dalt del Mont Blanc!".

L'apatia produïda per l'esgotament no em va deixar expressar el que segurament hauria fet qualsevol en el moment d'assolir la fita somiada durant anys, no va haver cap salt ni crit d'alegria

però vaig ser conscient del que volia dir aquell cop "som dalt del Mont Blanc". Ja havia fet el Mont Blanc altres vegades, però mai hi havia pujat per l'aresta de la Innominata. Aquell cop ho havíem aconseguit!

Sense visibilitat dalt del cim del Mont Blanc 4.810 m. (Foto de Jordi Tosas)

Me'n vaig adonar d'on era, era cert, gairebé no m'ho creia. Per fi havia aconseguit fer la via més buscada. Em vaig espolsar de sobre les meves pròpies boires, la desgana, l'ensopiment, l'esgotament. Se'm va fer un nus a la gola, no podia articular paraules, vaig deixar caure els piolets al terra, em vaig posar les mans a la cara i vaig sanglotar un plor reprimat.

Em vaig acostar al Jordi, el vaig abraçar i vaig deixar anar l'emoció i les llàgrimes.

Molt esgotat, al límit de les meves forces, però molt feliç, havia culminat l'ascensió més perseguida de la meva vida.

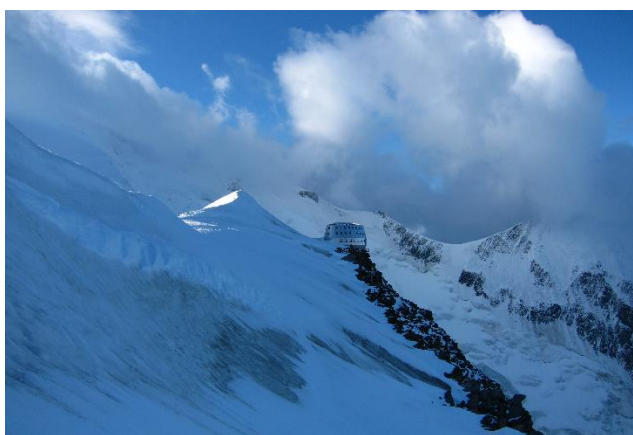
Romandre més temps al cim no tenia cap sentit. La nevada s'intensificava i la visibilitat era de pocs metres. Vaig mirar al meu entorn per veure senyals de les traces que m'havia dit el Jordi. Pocs metres enllà eren molt evidents. Aquell era realment un final de trajecte pels nombrosos alpinistes que pujaven des del refugi de Goûter.

De baixada, en mig de la boira, passem prop el refugi-bivac Vallot a 4.362 m

Vam enfilar la baixada sense gairebé veure'ns-hi. L'aresta de les bosses era estreta, però l'ample traça i el pendent suau permetia caminar sense massa cura. Amb anar vigilant que els grampons no s'enganxessin al pantaló i no ensopegar amb la corda n'hi

havia prou. La sensació que anava de baixada per un lloc conegut permetia avançar el que trobaria i em relaxava mentalment. Havien desaparegut les dificultats i em recuperava de l'esgotament anterior. Anàvem ràpids. Aviat van començar a sorgir ombres entre la boira, eren cordades que ens precedien. En poc més de mitja hora vam passar a tocar del bivac Vallot. Decididament no estàvem sols, érem una bona colla, potser havíem estat els últims que havíem fet cim aquell dia. A mesura que anàvem baixant, la boira s'esvaïa i la nevada cessava. Vam creuar el pla que voreja el Dôme du Goûter, inacabable. Tot i de baixada, l'esgotament va fer acte de presència de nou. Resistia pel convenciment que més aviat que tard veuríem la figura inconfusible del nou refugi, però aquell llarg descens, sense aturades, sense beure ni menjar s'havia convertit en un suplici. Va ser alleujant, quan finalment vam encarar els grans pendents per baixar a l'agulla de Goûter, on trobaríem el refugi.

L'avantguardista arquitectura del nou refugi de Goûter destaca sobre l'aresta a 3.835 m. A la dreta l'agulla de Bionnassay 4.052 m.

Recordo gent al replà exterior. L'entrada donava a la sala on hi havia qui es preparava per marxar. Per una escala s'accedia al pis superior on és l'accueil. Era un garbuix de gent entrant i sortint. Em vaig desencordar i vaig deixar fer al Jordi que va pujar a demanar allotjament. No teníem reserva, però tenia clar que d'allí jo no me n'anava. Vaig buscar un racó per treure'm els grampons. Vaig veure l'aigua gelada de l'ampolla de plàstic, menjar una resta de barreta i em vaig esperar que el Jordi tornés. Aquella cambra era freda. Vaig poder fer-me amb un tamboret de fusta. Mica en mica em va anar passant la sensació d'atordiment que m'havia provocat l'esgotament i la gana.

El Jordi em va treure del meu ensopiment. Ens podíem quedar, teníem un lloc per dormir, tot i que estava ple li havien fet un forat quan els va dir d'on veníem i que "el seu client" estava molt esgotat. Vaig pensar que potser era un demèrit, però que tenia raó. Em vaig canviar les botes per unes sabatilles del refugi i vaig deixar la motxilla i el material en un prestatge.

L'escala donava pas a una àmplia sala menjador en línia amb la moderna arquitectura de l'edifici. El to clar de la fusta, la llum que entrava per les finestres i l'atmosfera de relaxació que es respirava poc tenien a veure amb la duresa de l'exterior.

Em vaig demanar una truita de formatge i bacó que em va acabar de ressuscitar i vaig buscar un lloc còmode des d'on observar el moviment i esperar el sopar.

Sala menjador del nou (2014) refugi de Goûter

Em va sorprendre que abans de servir-lo van cridar tots els guies presents a acostar-se a la barra a prendre un *apéritif*. Déu-n'hi-do la gent que es va aplegar! També em va sobtar veure que al dormitori hi havia molts llocs lliures, vaig pensar que potser el mal temps havia fet desistir molta gent de pujar.

Ens hi deuríem estar més o menys unes quinze hores. En conjunt va ésser una estada molt plaent, un regal a l'esforç del dia anterior.

L'endemà les condicions del temps havien millorat i de nou ens vam trobar sota un cel d'un blau intens. Amb l'esmorzar vam acabar de recuperar les forces i vam preparar-nos per sortir.

Encarava aquell darrer tram de l'aventura amb la sensació d'haver-la ja acabat. Tenia unes ganes boges d'arribar a la vall per dir al món que per fi havia fet la *Innominata*. Feia tant de temps, havien estat tants anys d'anar-hi, d'intentar-ho, que encara em semblava que no era cert. Però no era així i la prova era que estava camí de baixada per l'altre costat de la muntanya.

Aiguille du Midi 3.842 m. amb el pla del coll de Midi a la dreta. La vall de Chamonix encara sota l'ombra.

La neu recent caiguda era netíssima. La vista espectacular, semblava que ens ho miràvem des de dalt d'un avió. Al Nord,

l'Aiguille du Midi emergeja sobre la vall de Chamonix, en una carena tota ericada d'agulles fosques. Els primers metres els vam fer per l'aresta per anar a cercar l'antic refugi que és on comença la llarga davallada que es fa amb vistes a la gelera i la carena esmolada de l'agulla de Bionnassay a l'esquerra i la vall de Montjoie al fons.

El camí discorre per un costerut llom de roca. Al seu punt inferior cal creuar la canal que es veu a la dreta, és el punt més temut per la caiguda de pedres. Al fons el refugi de Tête Rousse a 3.065 m.

Recordo que em somreia internament mentre baixava encordat per davant del Jordi tot pensant que allí, entre la munió de gent que ens acompanyava avall, jo havia fet el Mont Blanc des d'Itàlia, per la Innominata! Em donava ínfules de superdotat físic tot pensant que els altres, en el millor dels casos l'havien fet des del refugi.

Efímera vanitat.

En poc més de dues hores vam arribar al Niu de l'Àguila a 2.372 m., l'estació terminal del tren cremallera o Tramway del Mont Blanc com li diuen. La resta va ser un mer tràmit.

Final d'aventura a Chamonix, aquest cop sí, amb el somriure del triomf a la cara. (Foto de Roser Iglesias)

Records de la meua ascensió al Mont Blanc per l'aresta de la Innominata, feta el 29 de juliol de 2017 amb l'ajut del guia de muntanya i amic Jordi Tosas.

EPILEG

La Roser ens va venir a recollir a l'aparcament del telefèric de Bellevue a les Houches. Vam celebrar el retrobament amb una llarga abraçada.

Un cop al càmping no em vaig estar d'enviar WhatsApp als amics que sabien de la meua obsessió de cada estiu per dir-los que aquest cop ho havia aconseguit. Em va fer molt feliç rebre les seves respostes. Me'n vaig adonar que mai estàs completament sol.

AGRAÏMENTS

Van ser molt cops d'anar-hi amb la il·lusió de l' *aquest any sí*.

Si vaig aconseguir-ho va ser perquè em va acompanyar la sort i sempre vaig comptar amb amics que em van encoratjar a no rendir-me: *"la muntanya t'espera al mateix lloc"*.

Sempre vaig tenir qui em va fer costat. A cada intent, la Roser i el Jordi vivien amb mi l'aventura i, fins aquell dia, a cada renúncia hi seguia el compromís de tornar-hi l'any següent.

Els restaré sempre agraït.

Felip Linares i Garcia

Octubre 2020

AUTORIA FOTOGRAFIES

Totes les fotos són de Felip Linares, excepte on s'indiqui un altre autor

niu de l'ànguila

refugi goûter

refugi-bivac lampugnani

refugi monzino

P aparcament
chalet du miage

2 km

1:12414